

Musí-li smlouva taková uzavřena a prokázána býti písemně, je nutno, by tímž způsobem se stalo a bylo prokázáno zmocnění udělené stranou, jež smlouvu uzavřela ne přímo, nýbrž zmocněncem. V tomto směru posoudil rekursní soud věc správně po stránce právní, a poukazuje se v dalším na správné důvody usnesení.

### Čís. 1613.

**Obnova drobných zemědělských pachtů (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n.).**

**Jest »nabytím« ve smyslu § 2 písm. b) zákona, získá-li syn dosavadních vlastníků jedné polovice do vlastnictví a k druhé pak právo hospodařiti.**

(Rozh. ze dne 11. dubna 1922, R I 420/22.)

Proti nárokům pachtýřů na obnovu pachtu vznesl vlastník mimo jiné námitku, opírající se o § 2 písm. b), ježto nabytí pozemků, o něž jde, v červnu 1921 od svého otce polovicí do vlastnictví, kdežto matka postoupila zároveň synovi právo hospodaření na její polovině pozemků těch. Oba nižší soudy vyhověly námitkám, rekursní soud mimo jiné z těchto důvodů: Nesprávným jest názor stěžovatelů, že pod pojmem nabytí dle § 2 b) rozuměti jest jen převod vlastnictví a nikoliv též převod práva hospodařiti. To patrně z § 1, který pojem propachtovatele nečiní rovnocenným s pojmem vlastníka, maje na mysli, že propachtovatel může pozemek i poživatel, fiduciář atd. Vzhledem k tomu pod pojem nabytí ve smyslu § 2 lit. b) podřaditi jest i tento případ, kde syn dosavadních vlastníků jedné polovice nabývá do vlastnictví a k druhé získává právo hospodařiti. Podotknouti jest ještě, že František K. ml. jako vlastník jedné polovice nemůže býti dle § 833 obč. zák. přehlasován v otázkách, jak má býti hospodařeno, a proto námitka stěžovatelů, že Kateřina K-ová může právo hospodaření, synovi propůjčené, kdykoliv odvolati, jest v této věci bezvýznamnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínku § 16 nesp. řízení.

### Čís. 1614.

**Nárok pozůstalého manžela dle § 796 obč. zák. nelze pokládati za odkaz »výživy«. O nároku tom lze rozhodovati jen pořadem práva, o jeho zajištění platí §§ 381 a n. ex. ř.**

(Rozh. ze dne 11. dubna 1922, R I 430/22.)

K pozůstalosti po manželovi přihlásila stěžovatelka, pozůstalá, dobrovolně rozvedená manželka nárok na placení výživného 100 Kč měsíčně ze smíru zemského soudu v Praze ze dne 11. listopadu 1907. Dále přihlásila další nárok na poskytnutí slušné výživy 500 Kč měsíčně, přihlédajíc ku svému společenskému postavení, ku výši pozůstalostního jmění a nynějším drahotným poměrům, při čemž prohlásila, že souhlasí s tím, by započteno bylo oněch 100 Kč měsíčně. Přihlášení dědicové nárok na 100 Kč uznali a